

הגביא העליזן, זהו שפטות ירמיה כה אמר ה' השמר בנטשׂתיכם ואל תשא משה ביום השפט והבאתם בשערי ירושלים. מה זה ולא תשא משא? אלא אמר להם: בקבשָׁה מכם, אל תשא את משא אותו החטא של השפט עלייכם.

ואם אתם שומרים אותו, תגרמו את קיומם העליזים והתקתונים, שאותו שפט העליזן שחתאמם בנגדו, מדורו ושעשועו, איןו אלא בשער ירושלים העליזה, שנקראים שעריך צדק, והיא הפלחה הפלולה מן הכלל.

ואם אתם שומרים אותו, תגרמו שאו היא מתחזק ביד מלכות הארץ, המלכות של דוד, מושם שהיא נקראת מלכות, ומשום זה אמר דוד שאח' בה, לך ה' הממלכה, בשתי מימי'ם, להכליל את מלכותו ולהגד איתה עם מלכות השמיים. ואם אתם לא תשיםו לקדש אותו, ומעשו אותו חל, מה פתו? והצטי אש בשעריך ואכלת ארמנות ירושלים, שלמה.

בא וראה, אז מתעורתה אותה חרב נוקמת נקם ברית על שלא שמרו אותה הברית הקדושה, בשלשה גנונים. אחד בסוד על הצדיק שפckerו, שאח' בה ושמר אותה, ובגללה נקרא צדיק, ואחד שפטות ובשר קדש יעברו מעלייה. ואחד בסוד השפט שחילgo, והכל הוא במקומו אחר. ואנו, על שלשה פשי' ישראל נגזר עליהם להיות שבעים שנה מחוץ לארץ קדושה, עשרה שנים, על חילא דאוריתא, הדוח מהתפקידים כל יום, ולסוף שבעים שנה הוציאו אותם הקדושים ברוך הוא ממשם, ובאו לארץ ישראל. והתקיים בית שני ארבע מאות ועשרין מתקדים בה, באוטן המצוות הקדושות בראוי.

בשער ירושלים. מי ואל תשא משא. אלא אמר לוון, בכו מיניכו, לא תשא משא דקה הוא חובה דשבת עלייכו.

ואו אתון נטרין ליה, תגרמוני קיומה דעתלאין ותתקאין. דקה היא שבת עילאה דחבטון לקבליה, מדורה ושבועה לאו איהו, אלא בשער ירושלים עילאה, דאקرون שעורי צדק. ואיהי פלה הפלולה מהכל.

ואו אתון נטרין ליה, תגרמוני דבדין היא התחזק בידא דמלכותא דארעא, מלכיותה הדוד, בגין הדיא מלכיות אתקראית, בגין דא אמר דוד, דאחד בה, (דברי הימים א כת יא) לך ה' הממלכה, בתריין ממיין, לאכלה מלכיותה דיליה, וליחדא לה במלכותה דשמיא. ואו אתון לא תשמעון (דף לו ע"ב) לקדש ליה, ותעבדון ליה חול, מה כתיב (ירמיה י כ) והצטי אש בשעריך ואכלת ארמנות ירושלים, דלמתא.

הא חזי, בדין אתערת ההיא חרב נוקמת נקם ברית, על דלא נטרו ההוא ברית קדיישא, בטלת גונין. חד ברזא מצדיק דזוביינו, אחד ביה, ונטר ליה, ובגיניה אקרי צדיק. וחד, דכתיב (שם יא טו) ובשר קדש יעברו מעלייה. וחד ברזא דשבת דחללו, וככל באחד אחר איהו. בגין על שלשה פשי' ישראל, אתגזר עלייהו למחריו שביעין שניין לבך מארעא קדיישא, עשרה לכל יומא. ולסוף שביעין שניין, אפיק לו קודשא בריך הוא מטהן, ואותו לארץ ישראל. ואתקאים בית שני ארבע מאות ועשרין שנים, על חילא דאוריתא, הדוח מהתפקידים בפרקא חזי.

בה, בגין פקידין קדיישין בפרקא חזי. ממשם, ובאו לארץ ישראל. והתקיים בית שני ארבע מאות ועשרים בחילא, באוטן המצוות הקדושות בראוי.